

I 290. 244

Skarbczyk Parafjalny

Nr. 6.

Św. MIKOŁAJ, Biskup.

Życie Św. Mikołaja, biskupa.

Św. Mikołaj, biskup Mirreński należy do wielkich cudotwórców i życie jego, od zarańca aż do schyłku, stanowi jedno pasmo cudów. Urodził się w Azji Mniejszej, w Licji, w mieście Patarze, z rodziców bardzo pobożnych. Sam od wczesnego dziecięctwa odzna-

czał się wielką pobożnością. Cichy i skromny najchętniej przebywał w kościele, pilnie ćwiczył się również w naukach. Stryj jego widząc zalety Mikołaja, namówił go, za zgodą rodziców, do stanu duchownego. Zostawszy kapłanem, zajaśniał wkrótce wielkimi cnotami, a będąc bogatym po rodzicach, hojnie rozdawał jałmużny, starając się usilnie, aby nikt się o tem nie dowiedział. Słowa Chrystusa Pana: „Niechaj nie wie lewica twoja, co prawica twoja czyni” (Mateusz VI, 3) były ulubioną dewizą młodego kapłana.

Dowiedziawszy się, że pewien zubożały szlachcic w mieście Patarze, mający trzy dorosłe córki, przywiedziony do rozpacz, postanowił ratować resztę majątku, kosztem cnoty córek, wrzucił mu w nocy do mieszkania przez okno worek złota, z napisem: „na posag dla twojej najstarszej córki i na twoje utrzymanie”. Dzięki temu człowiek ów porzucił swe złe zamiary i najstarszą córkę wydał za mąż. Wkrótce potem Mikołaj tym samym sposobem umożliwił zameżcie drugiej córki a następnie i trzeciej, czem skruszony szlachcic na ulicy dogonił świętego kapłana i upadłszy mu do nóg, serdecznie złożył dzięki. Mikołaj zaś nakazał mu, by nikomu o tem nie wspominał.

Przez czas pewien był Mikołaj przełożonym klasztoru, który stryj jego wybudował, ale zajętniejszy do życia pustelniczego, udał się w podróż do Ziemi św. – W drodze wybuchła wielka burza, okręt był bliski zatonięcia, ale Święty uspokoił podróżnych, modlitwą morze

uciszył, a pewnego majtka, który, spadłszy z masztu, zabił się, do życia przywrócił. Zwiędziwszy święte miejsca, chciał się udać na puszcze, ale usłyszał głos, nakazujący mu powrócić do opuszczonych owieczek. Wrócił więc do klasztoru, lecz Bóg rozkazał mu, by szedł wśród ludzi i wślawiał imię Jego. Udał się zatem Mikołaj do Mirry, stolicy Licji, gdzie niespodziewanie wybrany został i wyswięcony na biskupa. Zostawszy biskupem prowadził życie jeszcze bardziej skromne, pracowite i umartwione. Od rana do nocy był na usługach swych kochanych owieczek. Brał udział w Soborze Nicejskim, gdzie potępiono kacerstwo Arjusza. Gdy nastąpiło prześladowanie chrześcijan za cesarzów rzymskich Dioklecjana i Maksymjana, Mikołaj wtrącony został do wilgotnej celi, gdzie długo był więziony. Kiedy zaś na tron wstąpił Konstantyn Wielki, święty biskup doczekał się wolności Kościoła i sam mógł nie tylko opuścić więzienie, ale i nawracać pogan, zamieniając świątynie pogańskie na kościoły chrześcijańskie.

Pewnego razu, trzech urzędnicy zostali niewinnie posądzeni o zdradę i skazani na śmierć. Nieszczęśni skazańcy zwrócili się do Mikołaja o ratunek. Święty, litością zdjęty, ukazał się we śnie cesarzowi Konstantynowi, nakłaniając go do ponownego rozpatrzenia sprawy — wówczas przekonano się, iż owi urzędnicy byli niewinni i niesprawiedliwie skazani.

Gdy nadszedł czas zgonu Mikołaja, święty nie tylko, że się nie smucił, lecz przeciwnie,

24 LIST 1930

radował się, śpiewając hymny dziękczynne i modląc się gorąco. Ostatniemi jego słowy były: „W ręce Twoje polecam ducha mojego” (Psal. XXX. 2. 6). Umarł dn. 6 grudnia 327 r. Ciało jego złożono w mieście Mirze, gdzie zasłynęło cudami — w XI w. przeniesione zostało do m. Barri w Apulji, we Włoszech.

Modlitwa kościelna.

Boże, któryś błogosławionego Mikołaja biskupa, niezliczonemi cudami uświęcił, daj prosimy Cię, abyśmy za Jęgo wstawiennictwem od płomieni piekielnych wybawieni zostali. Przez Pana naszego i t. d.

Modlitwa.

Boże, któryś błóg. Mikołaja od życia klasztornego na godność biskupią powołać raczył, daj nam łaskę, abyśmy chętnie pracowali na tem stanowisku, do którego nas wola Boża przeznaczyła. Przez Chrystusa Pana naszego. Amen.

Za zezwoleniem Władzy Duchownej
Archidiecezji Warszawskiej № 6347/30.

Nakładem Kat. Tow. Wyd. Kronika Rodzinna
Warszawa, Podwale 4.

DR. H. LASKAUERA, WARSZAWA

Biblioteka Narodowa
Warszawa

30001019978770

290244

